

ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΩΝ !

«Γιὰ νὰ μὴ μπορῶ νὰ ἐργασθῶ, θὰ πῆ ὅτι πεθαίνω !...». Οἱ τελευταῖες λέξεις τοῦ Μπερλιώζ. Πῶς, ὁ Μπουαλιῶ...παρηγορήθηκε γιὰ τὸν θάνατό του. Γλωσσικὰ λάθη...ποῦ σκοταίνωσι ! «Κολλιντόρ» καὶ «Κορριντόρ»... Ἕνα μακάβριο χαριτολόγημα τοῦ Μυρζέ. Τὸ τετράγωνο τοῦ 12 !... Πιρὼν καὶ Βολταίρος. Ὁ Λουδοβίκος 14ος ἐτοιμοθάνατος... κ.τ.λ.

...Στὶς τέσσερες τ' ἀπόγευμα τῆς 30 Ὀκτωβρίου 1845, ὁ διάσημος ζωγράφος Σαρλέ, ποῦ ἦταν κατὰκοίτος πρὸ ἡμεῶν, κατελήφθη ἀπὸ τρομερὴ δόσπνοια. Μὴ μπορῶντας νὰ μιλήσῃ, ἔκαμε νεύματα στοὺς συγγενεῖς του, ποῦ ἦσαν μαζεμένοι γύρω του, ν' ἀνοίξουν διάπλατα τὰ παραθύρα, καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν κοτὰ τὸ τραπέζι ὅπου βρισκόνταν τὰ ζωγραφικὰ τὸν στένογα. Οἱ συγγενεῖς τὸν ὁσπεύσαν νὰ τὸν ἑλακώσουν. Ὅταν ἐπληρώσασε τὸ τραπέζι, ὁ Σαρλέ προσπάθησε νὰ πῆσῃ ὅτι γέμι τον ἔνα μολύβι... Ἦταν τόσο ἐξασθενημένος ὅμως, ποῦ δὲν τὸ κατορθώσασε. Γνωρίζοντας τότε πρὸς τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του, τοὺς εἶπε ἐνὸς ἑνὸς δάκρυο κλυθῶσας ὅτι μόνον τοῦ :

— Ἀντίο, ἀγαπητέ μου...Γιὰ νὰ μὴν μπορῶ πᾶ νὰ ἐργασθῶ, θὰ πῆ ἐνὸς πεθαίνω...

Καὶ γέροντας τὸ κεφάλι, ξεψύχησε !

Λίγες στιγμὲς πρὶν πεθάνει, ὁ μέγας μουσουργὸς Μπερλιώζ γνωρίζοντας ὅ ἔνα φίλο του τοῦ εἶπε :

— Τέλος πάντων, φίλε μου ! Ἐφθάσεν ἡ ὥρα ποῦ θὰ διαδοθῇ ὁ ὅλο τὸν κόσμον ἡ μουσικὴ μου !...

Ὅταν ὁ Μπουαλιῶ ἦταν στὰ τελευταῖα του, κάποιος γνωστός του κοιντικός ἐπῆνε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ γιὰ τὰ τοῦ διαβόλου μιὰ τραγωδία τοῦ ποιητοῦ Κορμπιγιόν. Ὁ Μπουαλιῶ δὲν ἐγίνωνε τὸν Κορμπιγιόν. Ἐν τούτοις, εἶπε τὴν ἵσομοι ν' ἀκούσῃ δύο σκηνὲς ἀπὸ τὸ ἔργο...Προσώστερο, ὅμως, δὲν ἐβάσταξε. Καὶ διακόπτοντας τὴν ἀνάγνωσι, εἶπε στὸν κοιντικό :

— Ἐρωστε, τέλος πάντων, κύριε, νὰ μὴ κάνετε νὰ πεθάνω ἀνδιασμένος !...Σὰς πληροφοροῦ ἐν τούτοις πὼς δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε αὐτό, γιατί, ἀκούγοντας τὴν ἀκούσι αὐτὴ τραγωδία, νοιώθω μεγάλη γοῶν ποῦ θὰ φέγω ἀπὸ τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσω νὰ παίζεται !...

Ὁ γάλλος ποιητὴς καὶ γραμματικὸς Μαλέομα, μιὰ ὥρα πρὶν πεθάνει, πετάχθηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν κοιμητοδὴ κατάσταση στὴν ὅπου ἔχει περιπέσει καὶ ἐπετέθη μὲ ὁρῆ ἐναντίον τῆς ροσκόμοι του γιὰ ἔνα γλωσσικό λάθος ποῦ εἶχε κάνει κονβεντιώσους ! Καὶ ἀφοῦ τῆς ἐξήγησε τὸ λάθος τῆς καὶ τὴν ἐδύσωσασε...ξανάπασε στὴν προηγουμένη του κοιμητοδὴ κατάσταση !

Γιὰ τὸν ἴδον τὸ Μαλέομα, δηροῦνται τὸ ἐξῆς : Λίγη ὥρα πρὶν καταλήφθῃ ἀπὸ τὸ βύθισμα τοῦ θανάτου, πῆγε κάποιος παπᾶς νὰ τὸν μεταλάβῃ. Ὁ παπᾶς, ἀφοῦ τὸν μετέλαβε, ὄρισεν νὰ ἐκνήσῃ τὰ ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου. Φαίνεται ὅμως πὼς δὲν θάταν ποὺ μωφομένους γιατί, στὴν κονβέντιον, παρορθεῖ βαλε μερικὰ γραμματικὰ λάθη.

— Ἄκουσε, παπᾶ μου, τὸν δέκατον θημομένη ὁ Μαλέομα. Καθὰ θὰ κάνης νὰ πᾶγης νὰ μιλήσ ! Γιατί σὸ τέλος, θὰ μὴ κάνης ν' ἀρδιώσω μαζὺ μὲ τοὺς σολοκομοίς σου καί... τὸν Παραδείσον τὸν ὅποιο μὸς προγράφεις !...

Καὶ παρόμοιο δηροῦνται καὶ γιὰ τὸν περὶ ἡμο Γάλλο ποιητὴ Ἀρβέ. Ὅταν ἦταν ἐτοιμοθάνατος, τὸν ἐπισκεφθῇ κάποιος φίλος του συγγραφεύς. Ὁ φίλος του αὐτοῦ, ἀφοῦ ἔμεινε κάμποσο μαζὺ του, τὸν ἀποχαιώτησεν καὶ ἐβγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιό του. Ἐνὸς προχωροῦσας ὅμως πρὸς τὴν ἐξοδο τὸν ἐφώνασε ἀνάβοντας ἔνα στίχο :

— Δὲ βροῖσασε τὸ σκαλοπάτι... Εἶπε, ξέρετε, σκοταδι, πίσσα σὸ Κ ο λ λ ι ν τ ὀ ρ !...

Ὁ Ἀρβέ τότε, ἔξω φρονῶν, πετάχθηκε ἀπ' τὸ κονβέντιον του, καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα διάπλατῆ τοῦ ἐφώνασε :

— Κ ο ρ ρ ι ν τ ὀ ρ λέγε, καὶ ὄχι Κ ο λ λ ι ν τ ὀ ρ, ἀναγράφετε !... Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ἐσορῆσασε κάτω, λιποθύησεν.

Σὲ λίγο ἐξέπνευσε. Τὸ γλωσσικό λάθος τοῦ φίλου του τὸν εἶχε σκοτάσει !

Λίγες στιγμὲς πρὶν πεθάνει, ἐρώτησεν τὸν Ἐρρίκον Μυρζέ πὼς ἀποθανῶν τὸν ἐάντο του :

— Ἄ, φίλοι μου, ἀπῆλθισεν ὁ ζωολόγος αὐτοῦ συγγραφεύς. Εἶμι τόσο ἐξασθενημένος, ὥστε καὶ μιὰ μύγα ἀκόμη θὰ μποροῦσε ἀφορὰ νὰ... μὲ προσκαλέσῃ σὲ μονομαχίαν !...

Ὁ μαθηματικὸς Μπουσσὸν εἶπεν ἐπὶ σέλιδη ἡδη σὸ στάδιο τῆς ἀγωνίας, ὅταν τὸν ἐπισκεφθῇ ὁ φίλος του Μωπερτουί.

— Ἄν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίς πλέον ! εἶπαι στὸν Μωπερτουί, μόλις τὸν εἶδαν, οἱ συγγενεῖς τοῦ μαθηματικοῦ. Ἄν μπορεῖ πλέον οὔτε κᾶν νὰ μιλήσῃ...

— Ἐγὼ, ἐντότοις, θὰ τὸν κάμω νὰ μιλήσῃ ! ἀπῆλθισεν ὁ Μωπερ-

ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΑΛΛΟΤΕ

ΤΟ ΦΤΕΙΑΣΙΔΙ

Πρὸ ὀλίγον και οὔ, ἕνας σοφὸς ἀρχαιολόγος, ὁ καθηγητῆς Δεμεινῶφ Ζούσσερ, ἐπεχείρησε νὰ κάμῃ ἀνασκαφὲς στὴν Ὀλβια, μιὰ πόλη πρὶν ἦκμασε ἐπέντε αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ. Ἡ ἀνασκαφὲς αὐτὲς βγάλαν σὲ φῶς ἔνα σωρὸ πολυτίμητα ἀντικείμενα : ἀργεῖα, ὄπλα, μαχαίρια κτλ. Τὸ πρὸ περιεργὸ ὅμως ἀπ' ὅλα τὰ εὑρήματα, ἦταν ἔνα κοντὶ ποῦ περιεῖχε... ἔνα καθρεφτάκι, ἔνα μαῦρο κ ρ α γ ι ὀ ν ι καὶ ἔνα κόκκινο !

Τὸ σακκουλάκι αὐτὸ θὰ ἀνήκεν, ἀσφαλῶς, σὲ κάποιον κομψενόμηνῃ τῆς ἐποχῆς. Κι' ἔτσι ἀπεδεικνύεται γι' ἄλλη μιὰ φορὰ πὼς οἱ ἀρχαῖες γυναῖκες ἐβάφοντο μὲ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο μὲ τὸν ὅποιον βάφονται καὶ οἱ σημερινές.

Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀναφέρουν, πράγματι, πολλὰ γιὰ τὸ βάψιμον τῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς τους. Ὁ Ἐζεκιήλ, π.χ. καταφέρετο μὲ σφοδρότητα ἐναντίον τῶν «β νγατέρων» τῆς Ἰουδαίας ποῦ ἐφτειασιδώνοντο μὲ ἀντιμῶνιον γιὰ νὰ προσελκύουν τοὺς ξένους. Ἄλλὰ μὴ πὼς καὶ ὁ Ἰερεμίας δὲν τῆς κατακρίνει γιατί βάφον μὲ διάφορες βαφές τὰ μάτια τους ;

Ὁ Ὀράτιος ἐπίσης ἀναφέρει ὅτι οἱ σύγχρονές του γυναῖκες ἐβάφοντο μὲ μίνιο κ αὶ μὲ κάποιαν οὔσιαν ποῦ ἐβγαζαν ἀπὸ τοὺς κροκοδείλους. Καὶ τέλος ὁ Γιουβενάλης παρομοιάζει τὴ φτειασιδωμένα πρὸ ὠπα μὲ... πτηνές !...

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΝΑ ΚΑΗ ΖΩΝΤΑΝΟΣ !...

Ὁ Αὐτοκράτωρ Κορμόδος, ἀπὸ πολὺ μικρῆ ἡλιεῖα ἔδειξε πὼς σκληρότητα ἐκρυβε μέσα στὴ μαύρη του ψυχή.

Μιὰ μέρα —δὲν θάταν πάνω ἀπὸ δώδεκα χρονῶν — βροῖκε πὼς τὸ νερὸ τοῦ μπάνιου ἦταν πολὺ ζεστό. Χωρὶς νὰ χάσῃ τότε καιρὸ διέταξε νὰ ρίξουν τὸν ὑπέρητη ποῦ εἶχε τὴ φροντίδα τοῦ μπάνιου του, μέσα στὴ φωτιά. Ὁ παιδαγωγὸς του ὅμως συνεινῆθηκε κρυφὰ μὲ τοὺς ἐπιφορτισμένους τὴν ἐκτέλεση τῆς αὐτοκτορικῆς διαταγῆς ὅπως ἀπὸ τὸ ὕψος ἔτου ρίξουν στὴ φωτιά ἔνα ἀρνί. Ἔτσι κι' ἔγινε. Καὶ ὁ Κορμόδος δὲν ἠύσυχσε παρὶ μόνον ὅταν ἡ μυρουδιά τῶν καιμῶν νῶσ ὀρκῶν τὸν ἔκαμε νὰ πιστεῖσῃ πὼς ἀμφώβως πρὸς τὰς διαταγὰς του ὁ ἀδέξιος ὑπέρητης ἐκαίετο ζωντανός !

Καὶ πλησιάζοντας τὸν ἐτοιμοθάνατο τοῦ ἐφώνασε σι' αὐτὸ :

— Μπουσσὸν, πόσο κάνεις 12 εἰς τὸ τετραγώνον !...

— 144 ! ἀπῆλθισεν ὁ μαθηματικὸς ἀνοίγοντας μὲ κόπο τὰ μάτια. Καί, ὅστερ' ἀπ' τὴν ἰσότητι αὐτὴ προσάθει, ἔγειρε τὸ κεφάλι καὶ ἐξέπνευσε !...

Ὁ Πιρὼν καὶ ὁ Βολταίρος, οἱ δύο αὐτοῖ μεγάλοι ποιητὰ τοῦ 18ου αἰῶνος ἔμισον τρομερὰ μεταξὺ τους. Κάποιος, θέλοντας νὰ παίξῃ μιὰ φάρσα στὸν Πιρὼν, πῆγε καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ὁ Βολταίρος εἶχε πεθάνει. Ὁ Πιρὼν, μόλις ἔμαθε τὴν θλιβερὴ αὐτὴ εἰδησι, ὑπεκρίθη ὅτι ἐλυπηθῆν ὑπερβολικὰ. Σηρῶθηκε μὲ ταραχὴ ἀπὸ τὴν πολυθροῖα του, καί, μὲ δακρυρομένη μάτια, εἶπε στοὺς κατὰπληκτους φίλους του ποῦ ἦσαν τὴν στιγμὴν ἐκεῖνῃ ἐκεῖ :

— Τὸν δυστυχομένο !... Τὴ μεγάλη ἀπόλεια !... Ἐγράθηκε τὸ μεγαλύθεο πνεῦμα τῆς συγχρόνου Γαλλίας.

Ἄφορ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ, ξανακάθισεν ἡρεμῶτα στὴν πολυθροῖα του, καὶ γνωρίζοντας πρὸς τὸν μεταδόσαντα τὴν πληροφορία τοῦ εἶπε μὲ... τὸ συνειδημένο του εὐθύμο ἔφος :

— Εἶθε, τοῦλάχιστον, βέβαιος, κύριε, ὅτι ὁ Βολταίρος... τὰ τίναξε γιὰ καλὰ !...

..... Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ
.....

Ὁ Γάλλος συγγραφεύς ΜΙΕΝΖΑΜΕΝ ΚΟΝΣΤΑΝ